

РЕШЕНИЕ

№ 1459

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Г. Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Г. Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100503472 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20223996 от 17.12.2021 г., постановено по гр.д. № 9140 по описа за 2020 г. на СРС, ГО, 118 състав, ответникът В. Ц. Х., ЕГН *****, е осъдена на основание чл. 233, ал. 1, изр. 1 ЗЗД вр. чл. 57, ал.1 СК, да предаде на ищеца Г. К. Б., ЕГН *****, държането на недвижим имот, представляващ апартамент № 22, находящ се в град София, ж.к. **** (сегашна „****“) №41, секция В, на първи жилищен етаж, предоставен за ползване съгласно Решение № 211 от 26.11.2005 г. на СРС, 84 състав по гр. д. №2093/2005 г., поради изтичане на срока за ползването му.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника В. Ц. Х., в което са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение. Въззивникът твърди, че в апартамента живее заедно с двете си деца к.г. Б. и В. Ц. Х., а отделно през годините е направил множество подобрения в апартамента, който е лична собственост на ищеца. Сочи, че в случай, че бъде осъдена да напусне процесния имот, то би се обеднила до размера на направените подобрения с нейни лични средства. Във въззивната жалба се поддържа, че правната квалификация на иска е неправилна.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца Г. К. Б., който оспорва подадената въззивна жалба. Твърди, че претенцията му е жилището да бъде освободено от В. Ц. Х., като няма

претенции към другите обитатели. Сочи, че няма предявени претенции за извършени подобрения. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Между страните не се спори, че апартамент № 22, находящ се в град София, ж.к. **** №(сегашна „****“) 41, секция В, на първи жилищен етаж е лична собственост на ищеца, както и че ответницата живее в посочения имот заедно с общите на страните деца к. г. Б. и Г. г. Б.. Не е спорно също така, че с Решение № 211 от 26.11.2005 г. на СРС, 84 състав по гр. д. №2093/2005 г. сключеният между страните на 24.10.1998 г. граждански брак е бил прекратен, като решението в тази част е влязло в сила на 02.03.2006 г. С решението упражняването на родителските права по отношение на децата к. г. Б. и Г. г. Б. е предоставено на майката. Със същото решение ползването на семейното жилище, представляващо процесния имот, е предоставено на В. Ц. Б.а докато упражнява родителските права върху децата на основание чл. 107, ал. 1 СК. Видно от представените удостоверения за раждане к. г. Б. е навършил пълнолетие на 24.01.2017 г. , а Г. г. Б. – на 30.01.2020 г.

Съгласно чл. 56, ал. 1 СК при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда, а ако от брака има ненавършили пълнолетие деца, съдът служебно се произнася за ползването на семейното жилище. Постановената мярка относно ползването на семейното жилище съставлява акт на спорна съдебна администрация - не е акт на правораздаване, тъй като не признава, нито отрича материални субективни права със сила на пресъдено нещо, но определя реда и начина на упражняване на материалните субективни права. Във всички хипотези на предоставяне ползването на семейното жилище по

силата на съдебното решение по чл. 56 СК възниква наемно отношение – чл. 57, ал. 1 СК. Страни по него са собственикът на имота – в качеството на наемодател, и бившият съпруг, на когото е предоставено ползването - в качеството на наемател, като произнасянето по чл. 56 СК в съдебното решение замества съгласието на наемодателя. Доколкото този акт на съдебна администрация от една страна ограничава правомощията на собственика да ползва лично вещта си, а от друга страна е противопоставен обществен интерес от по-висш порядък - гарантиране правото на жилище на непълнолетните родени от брака деца като израз на прокламираната с чл. 2, т. 4 СК особена закрила на децата, с оглед постигането на правна симетрия е предвидено, че в случаите на предоставено ползване на съпруг, който упражнява родителските права върху ненавършили пълнолетие родени от брака деца, наемното правоотношение се учредява за определен срок – докато се упражняват тези права, когато семейното жилище е съсобствено на бившите съпрузи или е собственост на неупражняващия родителските права съпруг, съответно - за срок до една година, когато семейното жилище е собственост на близки на неупражняващия родителските права съпруг /чл.56,ал.3 СК/. В случаите, когато няма ненавършили пълнолетие родени от брака деца и в съдебното решение не е определен срок, за който ползването се предоставя при условията на чл. 56, ал. 5 СК, наемното правоотношение възниква като безсрочно с произтичащата от това възможност за приложението на чл. 238 ЗЗД (в този смисъл постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение №160/2015/29.02.2016 по дело №2290/2015 на ВКС, ГК, II г.о.).

Тъй като към момента на постановяване на бракоразводното решение процесният имот е бил лична собственост на единия съпруг (ищеца В. Ц. Б.а), то между последния и ответницата е възникнало срочно наемно правоотношение по силата на закона, като срокът на този договор е с действие за периода на упражняване на родителските права върху ненавършилите пълнолетие родени от брака деца от ответницата. За уреждане на наемните отношения между страните чл.57 СК препраща към общия закон – ЗЗД. По изложените съображения и съдът намира за неоснователни доводите на въззивника по отношение правната квалификация на предявения иск.

Доколкото възникналото наемно правоотношение е срочно, същото се прекратява автоматично с изтичане на срока, който в случая се обуславя от навършване пълнолетие и на двете деца, което в случая е настъпило 30.01.2020 г. Ето защо на 30.01.2020 г. наемното правоотношение се е прекратило автоматично с изтичане срока на договора, с което за наемателя е възникнало задължение да върне вещта на наемодателя /чл.233,ал.1 ЗЗД/.

По отношение наведения довод, че в имота живеят и к. г. Б. и Г. г. Б., съдът намира това обстоятелство за неотнормимо към предмета на спора. Облигационното правоотношение по договора за наем е възникнало между Г. К. Б. и В. Ц. Б.а, респ. същата като наемател държи връщане на наетата вещ.

Относно наведения довод във въззивната жалба, че ако бъде осъдена да напусне процесния имот, В. Ц. Б.а би се обеднила до размера на направените подобрения с нейни лични средства, съдът намира следното: на първо място, въпросът дали наемателят е направил подобрения в наетия имот е неотносимо към предмета на спора при предявен иск за връщане на наетата вещ. На следващо място, предаването на имота по никакъв начин не преклудира възможността на наемателя да претендира подобренията, които е направил, посредством иск по чл.59,ал.1 ЗЗД.

По изложените съображения и доколкото между страните не се спори, че В. Ц. Б.а все още осъществява фактическа валст върху имота, предявените иск с правно основание чл. 233, ал. 1, изр. 1 ЗЗД вр. чл. 57, ал.1 СК се явява основателен.

С оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

-

По разноските:

При този изхода на спора, на въззиваемия следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер от 800 лв. за въззивното производство.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20223996 от 17.12.2021 г., постановено по гр.д. № 9140 по описа за 2020 г. на СРС, ГО, 118 състав.

ОСЪЖДА В. Ц. Х., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на Г. К. Б., ЕГН *****, разноски за въззивното производство в размер от 800 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____